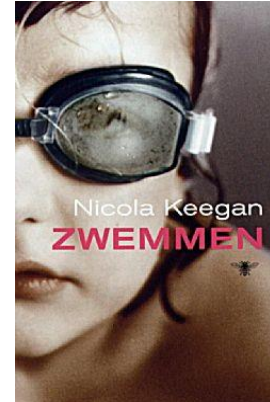

Nicola Keegan, *Zwemmen*. Roman.

Vertaald door Saskia van der Lingen en Caroline Meijer.

Amsterdam: De Bezige Bij, 2009.

384 blz. ISBN 978 90 234 41519

Mijn leven lang zal ik tegen dingen aan schoppen die me voorde voeten komen: schoenen, boodschappentassen, wc-rollen, geld, stenen, tennisballen, sokkenbollen, gymzakken, Roxanne zo nu en dan, alle soorten rond fruit. Het zal een onweerstaanbare drang worden die me goed van pas komt. Ik schop; dat brengt me in beweging, en ik voel wat plezier is. Ik heb geen notie dat ik drijf in het middelpunt van Glenwood, dat Glenwood drijft in het middelpunt van Kansas, dat Kansas een eenvoudige staat is, veilig ver van de andere, meer gecompliceerde staten. Ik weet niet dat mijn geest een oceaan is, die dingen in zich opneemt die langzaam neerdalen door het zonlicht, de schemering, het nachtduister, de gapende afgronden tot aan de pikdonkere bodem, waar ze zich nestelen in de diepe loopgraven die de natuur daar heeft gegraven. Ik weet niet dat de wind op een dag zal gaan kolken en dat wanneer de wind kolkte, het stof zal opwolven en alles aan het licht zal komen. Ik weet alleen dat wanneer ik schop, dat me in beweging brengt, dus schop ik nog eens, bevrijd van mijn vlezige gevangenis van zwaartekracht. Ik ben zoals ik was, kolkend in oergeheugen, naakt, vervuld van vrij zwevende zwaarlijvigheid, en de wereld daarbuiten murmelt zoete, gedempte geluidjes die me sussen. Ik duik op, doe mijn ogen open; ik leer hoe je uitdrijft.

Ik weet niet dat mam zwanger is, ik denk gewoon dat ze moddervet is, net als ik. We zullen samen dikker en dikker worden tot ik op een ochtend wakker word en zij verdwenen is. Ik zal het hele huis afzoeken, dribbelend en drenzend, terwijl Bron zit te vingerverven zonder een woord te zeggen. Die babysitter met dat mopsgezicht zal er zijn; ze zal in mijn kinnen knijpen en tegen me kirren, en met afgrijzen toekijken hoe ik deuken in de deur van de koelkast schop tot Leonard gehaast terugkomt en ons meeneemt. Ik zal uit het raampje naar de voorbijsuizende bomen kijken en hartverscheurend blijven snikken tot ik mam in een vreemd bed zie liggen met een kronkelende, rood aangelopen Roxanne in haar armen. Ik zal me op de grond laten vallen en heen en weer rollen tot zij het wurm neerlegt, en dan zal ik haar met een kleverig knuistje in het gezicht stompem als ze me haar wang toekeert voor een kus. Ik zal me de lange, in vol habijt geklede non niet herinneren die met een schaal koekjes in de deuropening staat en me met een koele, professionele blik gadeslaat, maar zij zal zich mij wel herinneren.

Wanneer een jaar later een kronkelende, blauw aangelopen Dot haar opwachting maakt, heb ik me er al bij neergelegd dat het leven mij nooit in zijn middelpunt zal koesteren. Ik zal aan mams bed in de kraamafdeling staan, hete tranen storten, mijn handen openen in het universele gebaar van verslagenheid, en alleen maar zeggen: *Deze is blauw*. Dit zal op gezette tijden aan tafel ter sprake worden gebracht tot niemand het ten slotte nog ter sprake brengt.

Ik heb nooit in de spiegel gekeken, zal de gruwelijke waarheid beginnen te bevroeden als ik eindelijk de puberteit bereik. Ik heb geen notie dat mijn voeten bijzonder zijn, ben er alleen van onder de indruk dat ze mijn bevelen gehoorzamen. Ik schop met beide benen tegelijk en maak een perfecte flip, terwijl iedereen, Leonard inclusief, zijn adem inhoudt. De Glenwood Aquarobicsclub krijgt lucht van de commotie, stopt midden in een draai en haast zich naar de

rand van het ondiepe. Ik schop; dat brengt me in beweging. Ik draai een perfecte acht voor het oog van de gapende menigte. Ik duik onder en toon het publiek een paar zorgvuldig in laag over laag ivoorblank spek verpakte billen; de menigte doet een stap terug en vergaapt zich ten tweede male. Mijn kinnen worden op elkaar geperst als een harmonica, die water uitsproeit in plaats van noten. Ik heb geen flauwe notie van wat ik ben. Dat ik de wereld die ik zie in mijn eentje zal ervaren, van binnenuit. Maar plotseling herinner ik me dat ik armen heb, dus ik flapper ermee. De mevrouw met het gezicht dat ik begin te herkennen weet niet wat te doen. Ze staat midden in het warme water; haar konijntandjes kauwen op haar onderlip en haar handpop bungelt slap langs haar heup.

Moeders en vaders met kronkelende aquababy's in hun armen staan te kijken met wijd open monden van verbazing. Ik race voorbij Leonards masten van benen, stop, keer, zet me ertegen af met zwaar gevulde voeten. Ik drijf uit op mijn rug; de wereld suist voorbij. Ik herken de mevrouw als ik voorbijkom, begroet haar gorgelend, twee slierten groen snot druipend uit mijn neus. Ze wil de tv bellen maar doet het niet, zal daar tot op de dag van haar dood spijt van hebben. Ik duik naar de oppervlakte, beide armen boven mijn hoofd; ik kraai. De Glenwood Aquarobicsclub en hun instructeur krijgen de bibbers. Ik duik weer onder. Ik schop. Dat brengt me in beweging. Ik schamp langs Leonards harige benen en kom langzaam weer boven, als een onderzeeër op weg naar huis. Traag laat ik me aflopen, als een soort klok, in een vriendelijke maalstroom van energie die me zachtjes inbedt. Mijn ogen worden zwaar, mijn oogleden beginnen te zakken. Mam, onder invloed van sterke hormonen, laat haar hoofd in haar handen zakken en huilt. Bron knijpt haar ogen tot spleetjes en zakt op haar hurken om diep na te denken. Leonard trekt me uit het water en tilt me op; hij houdt me stevig vast. Ik spuug water doorstreept met melk, plas over hem heen, val in slaap voor veertien uur.